Pri zajutreku.

Lina pa Fijorči sta bila dobra znanca. Na to znanje je bil pa kodrasti Fijorči ponosen. Zato je prevzetoval in odrival mucko, če je prišla jest. Sam se je moral gostiti pri Lini. Ta mu je pa stregla in se mu sladkala. Ali Fijorči je imel to kodrasto lastnost, da kmalu ni hotel razločevati, kaj se pravi: Gospodar in služabnik. Kar nič več ni prosil Line, ampak jezno je zahteval sladkih potičic, maslenega kruha ali, kar je imela Lina.

Nekoč je ta uprav postavila lonček sladkega mleka na stolček in zajutrekovala. Fijorči je pa pri nji sedel in gledal in čakal, kdaj pride nanj vrsta. Toda Lina je jedla, Fijorči pa ni dobil ničesar. Tedaj se pa Fijorči razjezi in nevoljno renči na Lino. Ta se obrne, odlomi košček pogače in pravi modro, kar se je dalo:

»Fijorči, to je pa zares grdo! Renčiš nad mano in kar zahtevaš pogače. Ali te nisem učila, da se mora prositi, če se hoče kaj dobiti. Sram te bodi!«

Fijorčita je bilo menda res sram. Glavo je povesil in skesano gledal svojo gospodinjo. Ta pa nadaljuje še vedno prav modro:

»Nič ne povešaj glave! Vidiš pogačo? Prosi, lepo, glavo kvišku, mirno sedi — tako!«

Fijorči je sedel in prosil dolgo, predno je dobil pogačo. In ko je psiček užival izprošeni grižljaj, pridejo mati, ki so Lino slišali, kako je učila kužeta, ter pripomnijo:

»Glej, da sama storiš,
Česar druge učiš.«

Basnigoj.